

переосмислення цінностей компанії привели до появи нових стратегій, що активно використовуються підприємцями під час війни. До них можна віднести:

1. Диджиталізацію бізнесу.

Одним із вирішальних факторів успішної адаптації компанії стала диджиталізація, а саме створення інтернет-магазинів. Даний варіант є найбільш оптимальним на сьогоднішній день, оскільки задля його створення не потрібно орендувати офіс та наймати персонал — на початкових етапах достатньо власних сил.

2. Волонтерську діяльність.

Варто відмітити, що зараз майже кожен підприємець займається волонтерською діяльністю. Допомога ЗСУ, мешканцям окупованих територій, переселенцям – усе це підсилює сенс функціонування бізнесу, підіймає моральний дух, мотивує та об'єднує робітників.

3. Вихід на закордонні ринки.

Зіткнувшись із скороченням українського ринку, підприємці звернули увагу на закордонні країни як на потенційний варіант для розвитку свого бізнесу. Особливо українські підприємства зацікавилися Польщею. По - перше, через близькість до України, що означає коротші терміни доставки та витрати, по -друге, через чіткі комерційні умови.

Зміни затонулі й сферу управління персоналом. Серед інновацій у кадровій сфері можна виділити: ефективне навчання і розвиток персоналу, поліпшення робочих взаємин і створення творчого середовища, поліпшення якості трудового життя, стимулювання креативних ідей.

Сьогодні майже кожна компанія вже напрацювала свої інноваційні та практичні методи функціонування під час війни. Тому, можна зробити висновок, що воєнний стан не тільки закриває певні двері, а й відчиняє нові.

Список використаних джерел

1. Сновідович І. В., Інноваційні рішення в системі управління персоналом у час війни. Науковий вісник Львівського університету імені Івана Франка. Економічні науки. 2023. № 3. С. 133 - 151.

2. Беялов Т. В. Інноваційний розвиток підприємництва в умовах війни та в післявоєнний період. Актуальні проблеми економіки. 2022. №3. С. 184 - 191.

Георгієва Ю.С., студентка
Піскун А. В., к.е.н., ст. викладач
кафедри менеджменту організацій
Одеського національного економічного університету

НАПРЯМКИ РОЗВИТКУ ТЕОРІЙ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

На сьогоднішній день під стратегічним менеджментом розуміють управлінську діяльність, як сукупність основних теорій та концепцій, логічно впливаючих один із одного.

Розглянемо два основних напрямки розвитку теорій стратегічного менеджменту: стратегічне управління в режимі реального часу і регулярне стратегічне управління.

Стратегічне управління в режимі реального часу використовується для вирішення поточних та невідкладних питань у галузях, де зовнішнє середовище змінюється настільки швидко, що організації просто не встигають переглядати свої стратегії [1, с. 68]. Дана система стратегічного управління включає в себе наступні методи вирішення проблеми:

1. Примусовий метод – застосовується в умовах гострого дефіциту часу, дозволяє отримати значну перевагу у часі, але є надто дорогим і небажаним у соціальному аспекті. Недоліки цього методу:

- можливий саботаж та опір.
- нерозуміння необхідності створення нового управлінського потенціалу;
- відсутність достатньої інформаційної бази;

2. Адаптивні зміни – переміни, що з'являються внаслідок негативних виробничо-господарських показників та які протягом тривалого часу повільно впливають на традиційні стандарти, структуру влади і кваліфікованість керівників. Повільна адаптація часто відбувається методом проб і помилок. Але навіть при повільних змінах організаційні конфлікти все одно виникають і можуть бути вирішені шляхом компромісу, угоди та зміни керівництва організації.

3. Кризове управління передбачає створення швидких та ефективних заходів задля усунення змін, що загрожують функціонуванню підприємства. Під час використання кризового управління, першоочерговою ціллю вищого керівництва є використання швидких та ефективних заходів по попередженню паніки.

4. Метод управління опору – здійснюється в строки, які визначаються розвитком подій у зовнішньому середовищі. Переваги методу: прискорює відповідні організаційні заходи до настання змін у зовнішньому середовищі з урахуванням внутрішнього розподілу повноважень. Недоліки: метод достатньо складний і вимагає постійної уваги з боку керівництва.

Натомість теорія регулярного стратегічного управління представляє собою послідовний розвиток стратегічного планування і складається з взаємодоповнюючих підсистем: аналізу і планування стратегії, реалізації стратегії. [2, с. 48] У межах даної теорії здійснюється управління саме стратегічними можливостями організації.

Регулярний менеджмент передбачає одночасне вирішення оперативних завдань поточного функціонування підприємства і досягнення стратегічних цілей. Його невід'ємним атрибутом є вироблення довгострокової стратегії розвитку підприємства та здійснення комплексу заходів щодо її реалізації.

Відповідно, регулярне управління має суттєво більший горизонт планування — 3-5 років.

Основні характеристики регулярного стратегічного управління наведено в табл. 1.1.

Таблиця 1.1

Характеристика регулярного стратегічного управління	
Характеристика	«Регулярний» менеджмент
1. Основний метод досягнення мети	Оптимізація використання внутрішніх ресурсів
2. Оцінка ефективності роботи організації	Рентабельність
3. Важливість фактору часу	Враховується, але не є найважливішим фактором
4. Тип планування	Первинне планування – поточне, вторинне планування – стратегічне
5. Погляд на персонал	Робітники є одним з головних ресурсів організації
6. Ставлення до нематеріальних активів	Відіграють важливу роль

Джерело: [3]

На основі проведеного аналізу теоретичних аспектів стратегічного управління можна зробити висновок, що обидві теорії опираються на концепції "Від майбутнього до сучасного, а не від минулого до майбутнього", зачинаючи широке коло важливих організаційних рішень з проблем, орієнтованих саме на актуальність.

Список використаних джерел

1. Вергал К. Ю. Теоретичні аспекти стратегічного управління підприємством в умовах інтеграції. Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі. Серія: Економіч. науки. 2018. № 3. С. 33-40.
2. Харченко В. Н. Принципи формування системи стратегічного управління розвитком промислового підприємства. Схід. 2014. № 4. С. 66-71.
3. Шершньова З. Є. Стратегічне управління: підручник. 2-ге вид., перероб. і доп. К.: КНЕУ, 2014. 699 с.

Глусь Д. С., бакалавр
Зварич Л. В., ст. викладач
кафедри менеджменту організацій
Одеського національного економічного університету